

את הטלחיויה איאפשר לרמות. לפני שלושה שבועות הופיע סגן-ראש-הממשלה **יגאל אלון** בתוכנית-הבידור קליזוסקופ. שם רואיין ביוז **חנה זמר**. באותו ראיין פירט יגאל אלון את רשמית-המועדים שי הוא רואה לארשות הממשלה הבאה. הוא נקב בשמותיהם של **לוי אשכול**, **גורדה מאיר**, **פנחס ספיר**, **אבא אבן**. כאשר הזכיר אחריהם גם את שמו של **משה דיין**, פרץ הקהל בתשואות נלהבות שנמשכו כמה דקות. מהאלם נראה אז אלון מחייך בשל וזה, לתגובה הפיתאומית של הקהל, שנועדה להביכו. כשהוקרנה התוכנית, השבוע, על מסך הטלחיויה, שודר הקטע במלואו. אז נראה, שכאשר כוח-אכף הקהל, צילמה מצ' למת-הטלחיויה את אלון בקלואאפ, מקרוב. איאפשר היה שלא להבחין או בהתכווצויות יות נזעמות של כל שרירי-הפנים והעניים — שאלון ניסה, לשאף, להילחם בהן. ● ח"כ המפד"ל, **משה אונג**, הגיש השבוע לנכנס את החוק להגנת הדייר, בשם ה' ממשלה. השעלה על הדוכן היה אונג במכר כה רבה, התנצל וביקש את סליחת חברי הכותב על שבהצעת-החוק שהוגשה להם בכ' תב נכתב בטעות "החוק להגנת השיכורות" במקום "החוק להגנת השכירות". ● כאשר התקיים בשבוע שעבר בכנסת הדיון על חוקי-המושבים, היתה הישיבה צריכה להת' נהל, לפי תורנות סגני יושב-ראש הכנסת, על-ידי ח"כ המפד"ל, **טובה סנה-דרוראית**. אולם המתפתע הנוכחים נוהל הדיון על-ידי סגן היושב-ראש, ח"כ מע"י, **משה סרדינס**. הסתבר כי לפני הישיבה ביקש סרדינס, שהוא אחד מנציגי תנועת-המושבים, לתת לו לנהל את הדיון — מכיון שביצוע הקהל נכחו רבים מאנשי-המושבים והוא רצה להציג את עצמו לעיניהם בעבור דה. בקשתו התקבלה וכל תורנות סגני ה' יו"ר השתבשה בשל כך. ● ד"ר **משה סנה** רגיל לספר את הספור על **אזנוסב כבל**, אחד מאבות הסוציאליזם הגרמני, שכלל פעם שקרא מאמר חיובי על עצמו בעיתון ימני היה נגש לראוי, סוטר לעצמי ושואל: "מה עשית, אגוסט, שעתידך כזה כותב טובות עליך?" השבוע קרה הדבר לחברו של סנה, ח"כ **שמואל מיקוניס**. הוא נאם בכנסת על פרשת המטוס החטוף, והגיע לטונים כל-כך גבוהים של התלהבות לאומית, עד **שמואל תמיר**, איש ה' ימין הקיצוני, קרא לו: "מיקוניס — ברא' היטב למה הוא אומר לך בראבו". השב' מיקוניס: "הוא אומר בראבו לפאטריוטיזם שלי, ולא לקומוניזם שלי" המשיך אבנרי: "אם זה קורא לך בראבו, תחשוב על זה עוד פעם!" ● ואם בקומוניזם עסקינן: רק עתה נודעו שמות הנשים היהודיות, חברות רב"ח, שזכו לצחצחיות-הגלייה, לפי ה' פקודה-לשעת-חירום, כפי שורה-ההפעל

הכסף של הקיבוץ - לא של ביאפרה!

הרפתן של קיבוץ השומר-הצעיר עין-שמר, **יואב שועלי**, הוא קודם כל ובראש ורא' שונה צייר. יש האומרים גם — צייר מחונן. את כל שעות-הפנאי שלו הוא מקדיש לציור ועד למלחמת-ששת-הימים הספיק כבר לעי

עט בכל אחד מרישומיו וציוריו מופיעה האשה כסמל המילחמה, המפילה את הגברים חלל, מסביבה.

את ציוריו בסיגנון הגניקולוגי עומד שועלי להציג השבוע בגאלריה מבט בתל-אביב, בתערוכה המבטיחה לעורר הדים רבים. אולם כאילו לא היה די בזעזועים האישיים של שועלי, שהיוו גם השראה ליצירתו, הוא זועזע שוב. לא מזמן בפעם שלישית הפעם באה שואת עי-ביאפרה. לכן החליט להקדיש 15% מהכנסות תע' רוכתו לקרן לעזרת ילדי-ביאפרה, התחנך להנפוך את הפתיחה החגיגית של התערוכה למיבצע התרמה למען ביאפרה. אלא שכאן הוא נתקל במכשול בלתי

רוך כמה תערוכות-יחיד בתל-אביב, שזכו להערכה.

מאז קרו ל-יואב שועלי (28), נשוי ואב לשניים, שני דברים. האחד: המלחמה עצמה. השני: טיול בהו"ל. במלחמה היה יואב טנקיסט שהשתתף בקרב רחיהם בעמק דותן. אחר-כך נסע לחו"ל, סייר בבריטניה וערך גם שם תערוכות אחרות. באחת ה' תערוכות נרכשו כמה מתמונותיו על-ידי אחד הגניקולוגים הידועים בבריטניה.

יום אחד, כשביקר יואב בקליניקה הפר' טית של אותו גניקולוג, הוא נדהם למראה סיגנון חדש של אמנות: על שולחנו של ה' רופא ניצב — עובר בן שבועות מיספר, מצופה בפוליאסטר.

שתי חתיות אלו השפיעו על יצירתו של

לאחר שאחד האורחים פנה אליו במיכה-ב' תלונה על שאין המועצה פועלת לחיסול מכת-היתושים בעיר, השיב לו מענית במיכ' תב רשמי בוז הלשון: "אין כדאי שאמהות תהיינה גיבון בגלל כמה לירות ספורות. במקום להיות גיבון יש ללכת לחנות ושם לקנות מרססיד שחירו רק כמה לירות. אולי פחות ממחירו של בקבוק קוניאק או עראק, ובכמה טיפות חומר-ריכוז חרסס את חדריה-השינה והנה עבר כל יגונה יחד עם היתושים. כלנו יחד נשמח כדאי כאשר מגיפת-היתושים תיפסק על תל-אביב."

הגלויות של

תורג'מן

והפרס על הבדיחה המוצלחת ביותר של השבוע מגיע בדואי **לגברי לוי**, המנהל האדמיניסטרטיבי של הקתה-המחול של **יונתן ברמון**, המסיירת עתה בדורס-אפ-ריקה. זורכים את פרשת האוכל הכשר של אנשי-הלהקה? בדורס-אפריקה עוד זוכרים. אחד מרכיבי והנסבורג אף הטיף לקדילתו לא ללכת לחנות במופע-הלהקה, משום ש' אנשים סירבו לאכול מזון כשר שהוגש להם כמטוס. הדבר עורר את חמתו של גברי לוי, הוא הופיע כעבור שבוע בביה' הכנסת, שיטע את הרב בקריאות-ביניים בהו טען כי כל אנשי-הלהקה לחמו במלחמת' ששת-הימים ולכן לא מגיע להם יחס זה. פרצה שערווייה שזכתה לכיסוי מלא ל' כותרות ראשית בכל העיתונים הלא-יהודי דיים. אבל הבדיחה מתחילה רק כאן. לאחר התקרית החליט גברי לוי לבטל הופעה של להקה-כרמון שנועדה להיערך בתשעה באב. בהודעה שמסר לעיתונות הדורס-אפ-יקאת נאמר: "ההופעה תבוטל מכיון שתשעה באב הוא יום אבל דתי בישראל. כל אנשי-הלה' קה הם אנשים דתיים מאוד." ● **יהורם גאון**, כוכב סירטו של **אורי זוהר**, נל

עד כה רק נגד ערבים. השלוש: **ציפורה שרזני**, חברת המזכירות של הסתדרות המורים הישראלית, ששירתה בצה"ל וה' נשואה עתה לפעילת-רק"ח ערבי; **אירנה צריבה**, צברית מושכת, מורה לפי מיק' צועה, שהיא אשתו של איש-רק"ח אחר, **צריבה חאמיס**, אף הוא ערבי; ועורכת-הדיון היהודית **עמית חביב**, אשתו של **נעמן חביב**. על שלושתן נאסרה, בין ה' שאר, הכניסה לשטחים המוחזקים.

התלמוד של

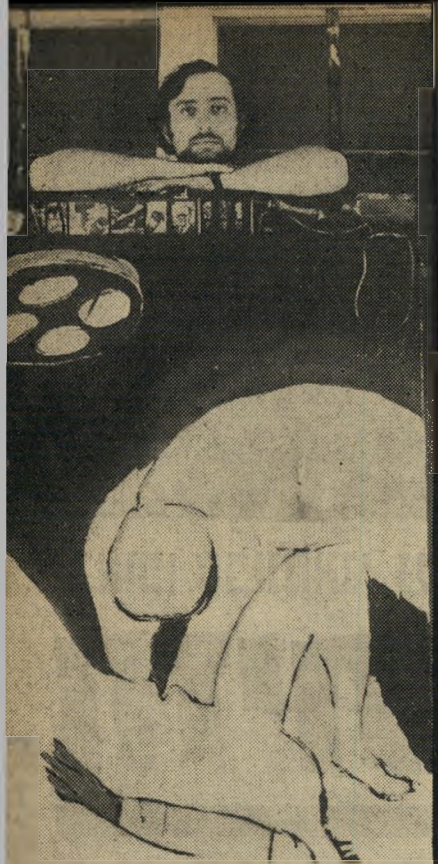
הדסה מור

לא להאמין, אבל גם זה יכול לקרות. הסופרת **הדסה** (ברכיים לוהטות) **מור** המ' ריאה השבוע לארה"ב בשליחות המזורה ביותר שמישהו מסוגל היה להדביק לה: הפעת התלמוד בקרב יהדות ארצות-הברית. הדסה נשלחה לארה"ב על-ידי המיפעל לתר' גום התלמוד לאנגלית ולעברית אל-עט והיא מתכוונת להיפגש שם עם ראשי-אירונגוס. ושיכנות, קהילות ומיסודות שונים, אותם תנסה לשכנע לרכוש את התלמוד. מה לה' עשה ולתלמוד? הישיבה על כך הסופרת עצמה: "למדתי תלמוד כסמינאר ובאוניבר' סיטה, ואני בקיאה בו יותר מעשרות אלפי גברים, הנראים לכאורה מתאימים יותר לע' סוק בהפצתו. אני רואה בניסעתי שליחות להחדרת התודעה היהודית בקרב יהדות אר' צות-הברית." עם מפיצה כזאת עשוי עוד התלמוד להפך לבסט-סלר. החשש הידדי הוא, שהדסה, שהרומאנים שלה עסקו עד כה בפרשיות אהבותיים של קציני צה"ל ומשקיפי-האר"ם, עשויה עוד לכתוב רומאן על פרשיות-אהבות של ראשי הישיבות ב' ארצות-הברית. ● אם היו מעניקים בישראל פרסים לבדרנים, אין ספק שהפרס הראשון היה מוע' **לפנחס מעניתי**, ראש המועצה המקומית של עיר-הפיתוח ירוחם שבנגב, ועכשיו עם רבני?

שליחה מור

ועכשיו עם רבני?

צייר שועלי ויצירה גניקולוגית האלריה תשלם

צפוי — קיבוץ השומר-הצעיר עין-שמר, שהוא נמנה עם חבריו.

לקיבוץ לא, היה שום דבר נגד ציוריו או נושאייהם. להיפך, המשק מוכן לסייע לו לעבור לציור, כהתעסקות יחידה. אבל כשי המדובר בכסף, אפילו אם הוא נועד למטרה הומאנית כמו הקרן לילדי ביאפרה — כאן אין הקיבוץ גמיש כל-כך.

כל ההכנסות מציוריו של אמן, חבר-קיבוץ, שייכות לקיבוץ. והקיבוץ אינו מוכן שאחד מחבריו יחליט על דעת עצמו לתרום כספים השייכים למשק. משום כך הודיעה מוכירות עין-שמר לשועלי, כי הוא יכול ל' הרגיש כלפי המתרחש בביאפרה כל מה שהוא ירגיש — אבל הכסף ממכירת תמו' נותני ישולשל לקיבוץ ולא לביאפרה. אף-על-פי-כן יוקצו 15% מההכנסות ל' קרן-ביאפרה. אם לא מכספי-הקיבוץ — מא' חוזיה-מכירה, המגיעים לגאלריה מבט, אשר מציגה את תערוכתו של שועלי.

חזור מלן, סיגל לעצמו התנהגות ורמה של כוכב. התסריטאי הבריטי הנווד וולף **מנקיביץ** הגיע לארץ על-מנת להסריט כאן סרט בביומו, לפי תסריט שכתב **יוסקה** (המניע רצח) **גרום**. עלילת הסרט עוסקת בהוי הכדורגל והטוטו בארץ. הכל היה מוכן להסרטה וחסר היה רק הכוכב הראשי. מנקיביץ החליט שהוא יעשה את הסרט רק אם יקבל את יהורם גאון לתפקיד הראשי. יהורם קרא את התסריט והחליט שזה לא בשבילי". למרות ההצעה הכספית הקוסמת הוא דחה את השתתפותו בסרט והדפסה בוטלה, בינתיים. ● פחות ברון היה **חיים זופול**: הוא לא היסס פעמיים כאשר הוגש לו, לקריאה, תסריט במטרה לקבל את אישור-השתתפותו בסרט שיוסרט לפיו. הוא קרא את התסריט, שנכתב לפי היצירה הקלאסית הרומאית, הסטריקון והשיב — "הן", הסיבה: את הסרט יביים **פרידמן פלניץ**. ● אמרגן התל-אביבי, **מרקו תורג'מן**, עורך עם שלושה מאמני, **גאולה גיד ואידן ואילנית**, סיוורופ: עות בדורס-אפריקה. כחבר נאמן אין מרקו שוכח את ידיו מרחוב דיונון בתל-אביב, מתחלק עימם בחיותיו ומציף אותם ב' גלויות של כושיות חשופות-חזה. המקבלים לא נשארו חייבים. אמני תל-אביב שלחו ל' מרקו מיכתב קולקטיב, המכיל בעיקר עצות בענייני-מין, בו כתב כל אחד מהם עצה מלל. המיכתב, עליו חתומים עשרות מאמי ני ישראל, עשוי להיות רבי-מכר בשוק ה' אוטוגרפים. ● הקרב האחרון בחיזח המל' חמה בין המבקרים לאמני-הבידור התחולל ביום השישי האחרון, כאשר **דן בראמון**, בתוכניתו הזמין לגלי צה"ל שני ילדים בני עשר, כדי שיבקר ו הצגת-ילדים שראו. הוא שאל אותם שאלות על הבימוי, התיאפורה והתאורה, סיים את הקטע בהערה: "נו, טוב, אני רואה שאתם יכולים להיות מבק' רים. יש לכם כל מה שיש למבקרי-התיאטר' רון שלנו."